

Del/kapitel 1

Jag vaknar upp i totalt mörker och jag känner hur jag huttrar på grund av kylan, minnet från vad som har hänt är suddigt och jag känner hur jag börjar få panik. Jag reser mig upp och slår i huvudet. Allting på platsen jag nu var börjar klarna och jag börjar kunna se mig omkring, jag gissar att det är på grund av att mina ögon börjar anpassa sig till mörkret. Jag ser mig omkring och det verkar som att jag är i en spårvagn eller på ett tåg och att jag kan känna hur jag rör mig

Jag började lugna ner mig lite även om det jag var på ett tåg på väg någonstans som jag inte visste var det var eller var jag var. Jag började lägga märke till omgivningen och märkte att jag var i en dubbelsäng och det var den jag slog huvudet i. Jag märkte att jag var helt ensam i vagnen och att mina händer var blåa av kyla och att det var frost runt om på väggarna av vagnen. Sängen jag låg i hade en tunn och sliten madrass som inte alls var bekväm. Det var först nu som jag märkte att det värkte i hela kroppen och jag hade en hemsk huvudvärk.

Jag ställde mig upp i vagnen och märkte att jag hade jättesvårt att få balans. Jag satte mig ner snabbt igen för att inte ramla. Jag blir plötsligt rädd på grund av att jag inte vet var jag är eller hur jag ska ta mig härifrån. Jag märker hur jag inte kan känna mina tår, jag vet inte hur länge jag varit medvetslös och tanken börjar skrämma mig, jag kunde ha varit medvetslös i dagar utan att märka det. Jag ställde mig upp igen och den här gången så gick det lite bättre än det förra och jag var inte tvingad att sätta mig ner igen men jag hade fortfarande en huvudvärk och var snurrig. Mina ben var svaga men jag klarade att stå upp.

Det fanns inga dörrar till de andra vagnarna det var bara en stor lucka på sidan av vagnen på den mitt i mot mig. Jag gick två steg framåt och ramlade nästan. Jag hade inte märkt hur svag jag var så jag fick luta mig mot luckan.

Efter att ha vilat mig i några sekunder så tog jag all kraft jag hade och sprang in i luckan men den rörde sig inte.

Efter att jag slagits in mot luckan så tappade jag all balans och slog i golvet. Golvet var iskallt och vid kanten av vagnen, någon centimeter från mitt ansikte så var det fullt av frost. Jag försökte ställa mig upp men det gick inte jag bara ramla så fort jag försökte. Jag kröp fram till sängen och drog sig uppåt, jag kastade mig upp på sängen, drog upp mina fötter och somnade.

Jag hade vaknat och låg sömnlös i sängen och stirrade upp i taket. Jag kunde inte ta det längre och gick mot luckan i luckan i vagnen jag satte mig med ryggen mot dem huvudet i händerna. Dörrarna till vagnen öppnades och en strimma solljus sköts in i vagnen, när det hände så ramlade jag baklänges ut genom vagnen, som en skugga närmade sig så kröp jag in under tåget i förhoppning om att ingen skulle kunna se mig. Jag låg kvar under tåget när det började röra på sig och när det kom till den sista vagnen tog tag i ett föremål som jag inte kunde se för det var för mörkt.

Jag höll i så hårt som möjligt och höll mig så nära tåget som möjligt och satte fötterna mot slutet av den sista vagnen så jag kunde hålla mig uppe,

jag vet inte hur lång tid jag var där för när tåget började sakta ner och mina muskler hade domnat så släppte jag, ramlade ner på rälsen och såg hur tåget sakta åkte vidare in i en tunnel bortom synhåll.

Jag ställde mig upp och såg mig omkring i det isiga landskapet. Jag skulle inte klara det här länge klädd i de trasorna som jag hade på mig när jag var i vagnen och de var gjorda för varmt sommarväder och med tanke på att det landskapet jag var i var isigt och kallt så kunde jag vara jätte lång hemifrån. Jag ställde mig upp och bestämde mig för att fortsätta bakåt längs rälsen istället för att fortsätta och följa tåget. Efter en timmas vandring hade mina bara fötter frusit och jag visste inte om jag de skulle kunna klara sig för jag hade ingen känsl i dom och hade redan förlorat min

vänstra lilltå. När jag kom till en korsning mellan tågrälsen och två andra vägar. Om jag skulle fortsätta den vägen jag kom från skulle jag gå direkt mot solen men om jag gick vänster så skulle jag komma längre söderut, förhoppningsvis hitta civilisationen i varmare klimat och komma bort från kylan om jag gick den vägen. Vägen som jag gick på var täckt med snö så jag tvekade på att någon använde den ofta. Efter att förlora en andra tå till kylan började det bli svårt att gå och jag började verkligen tvivla på att jag skulle överleva.

Jag kom till en flod med en stenbro och det gav mig lite hopp. Det kunde finnas människor omkring här som hämtade vatten från floden, eller inte... Men jag hade ingen mer ork så jag satte mig på bron och lutade huvudet mot dess kant och innan jag blev medvetlös kunde jag se tre figurer som närmade sig mig men efter det blev jag medvetlös av ansträngning och kyla.

